

En Kevin Ordoñez era un noi que amb només dotze anys ja s'havia ficat en problemes amb gent molt més gran que ell. Veient que la situació se li escapava de les mans, va decidir que havia de fer alguna cosa al respecte. Va començar a ajuntar-se amb nois més grans que pertanyien a una banda criminal. Per les incitacions d'aquells mateixos, va acabar formant part del grup.

Durant els anys següents es va veure immers en tota mena de delictes: robatoris, baralles clandestines, assassinats i moltes altres coses fosques. Finalment, el van enxampar en un simple atracament a una botiga a causa d'una mala gestió des de fora. Allò va ser suficient perquè l'enviessin a un centre de menors per diversos delictes.

Allà dins, en Kevin no sabia ben bé què fer. Era un noi tranquil, però sense por, amb una mentalitat de líder natural. Tanmateix, en aquell lloc no podia desenvolupar la seva capacitat. No podia manar, ni decidir, ni ser qui realment era.

Després de gairebé tres setmanes aïllats a la muntanya, en Ramon seguia sense tornar. El grup ja no podia seguir esperant. El menjar començava a escassejar i la por es respirava a l'aire.

—Hem de baixar —va dir la Carla nerviosa—. Alguna cosa li ha passat. No podem quedar-nos aquí com idiotes.

En Kevin estava assegut una mica apartat, afilant un pal amb la seva navalla. Portava gairebé mitja hora en silenci, escoltant les discussions. Finalment va parlar amb veu calmada però ferma:

—No tots. Si baixem tot el grup i passa alguna cosa, estem fotuts. Millor tres o quatre. Els demés es queden i preparen el campament per quan tornem.

Varis el van mirar. Alguns amb alleujament, altres amb desconfiança. En Kevin no era dels que més parlaven, però des del primer dia a la muntanya la seva forma tranquil·la de decidir coses havia fet que varis li prestessin atenció. Venia del mateix món que molts d'ells: carrers durs, bandes, centres de menors. Però a diferència dels més impulsius, en Kevin pensava abans d'actuar.

Al final van decidir que hi baixarien quatre: en Kevin, en Luke (el més conflictiu del grup), el Tico i la Sarai. L'Alba es va quedar al campament amb la Carla i els altres, visiblement preocupada.

—Aneu amb compte, si us plau —va murmurar l'Alba mentre els veia preparar les motxilles. Era la més callada del grup, però tothom sabia que tenia una intuïció molt bona per detectar problemes.

El que van trobar al poble els va gelar la sang.

Els carrers estaven buits. Cotxes amb les portes obertes, alguns amb el motor encara en marxa però sense gasolina. A la plaça principal hi havia varis cossos tirats: una dona gran abraçada a una bossa de la compra, un home jove amb el mòbil encara a la mà. Tothom

semblava haver caigut de cop. Les llums de les cases seguien enceses, les televisions parpellejant amb notícies d'emergència ja repetides en bucle.

Van entrar al supermercat. El silenci era tan gran que se sentien les seves pròpies respiracions. En Kevin va ser el primer en parlar mentre omplien motxilles amb llaunes, arròs, medicines i piles:

—Agafa només el que podem carregar. I res de tonteries. Això ja no és un robatori això és supervivència.

En Luke, que sempre havia sigut rival d'en Kevin al centre, va deixar anar una riallada nerviosa mentre ficava paquets de tabac a la seva motxilla:

—Joder, Kevin, sembla que estiguis en la teva salsa. Quants supermercats vas robar amb la teva banda abans que et pillessin?

En Kevin el va mirar fixament, sense alterar-se:

—Els suficients per saber que quan la gent es desespera fa estupideses. I ara mateix som l'única gent que queda. Així que tanca la boca i agafa aigua embotellada.